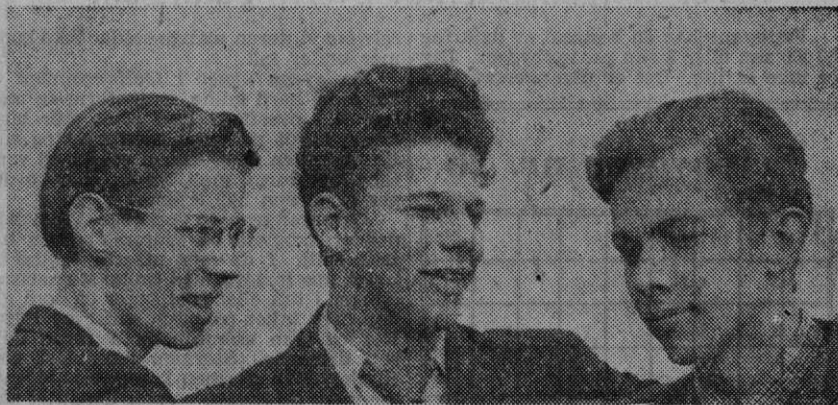

Problemet ungdomskriminalitet

kan løses. Lederen av «Biltjuvarnas Förening»

i Stockholm ble en annen etter et besøk i CAUX.

05.04.025

Sigvard Sillen Lidstrøm tilh. i samtale med to av de tidligere bandemedlemmer han nå har tatt med seg.

13. NOV. 1948

Bøker

Et kirkehistorisk storverk.

Ivar Welle: Norges kirkehistorie. Kirkens historie III. Lutherstiftelsens Forlag.

Vi har lenge savnet en fyldig framstilling av Norges kirkehistorie. Biskop A. Chr. Bangs er foreldet og utsolgt. Sokneprest Ivar Welles bok gir nettopp det vi trenger, en kirkehistorie ført helt fram til den nyeste tid. Welles store fortjeneste er at han — mer enn biskop Bang — forteller sin egen tids historie og dens nærmeste forutsetninger, slik at den virker til forståelse av den åndelige situasjon i Norge i dag, ja man kan trygt si inspirerende til ny åndelig innsats.

Sokneprest Welle kan den kunsten å fortelle historie, levende og fengslende. Han har en forunderlig evne til å belyse en åndelig situasjon med en treffende anekdote — og i korte trekk gi et levende bilde av en personlighet. Biografiene synes å være hans spesialitet. Det lykkes ham å tegne en tids åndelige strømninger ved skildringen av tidens fremste personer. Av og til krydrer han fortellingen med salt og av og til med pepper. Om Frederik IV sier han f. eks. at han «var etter sin egen og sine undersåtters mening et geni, og i virkeligheten hadde han ganske god forstand. Men han var tillike en kronet horebuk». Welle forteller ikke i det vide og brede, han leter etter alt ekte kristenliv i vårt folk, hindret som det kan være av mange årsaker, også i kirken selv. Man kan si at han framfor alt søker å skildre Guds rikes ofte skjulte liv i folkets historie.

Det man savner er en bredere skildring av den katolske perioden. Om man kanskje ikke har så mye godt å si om den for øvrig, har den gitt oss en kristen kulturarv som vi ennå for en stor del er behersket av.

L. U. P.

Sigvard Sillen Lidstrøm er typen på en hardkokt og ambisiøs ungdom av i dag. Langfredag i år ble Söder-arbeidernes bydel i Stockholm skueplassen for et ungdomsopprør av dimensjoner. 4000 Söder-ungdommer gikk berserkergang mot byens samlede politistyrke. Sillen var lederen for en gjeng på 600. «Da jeg under kampen fikk en batong i øyet og ble sendt på sykehuset, syntes jeg det var den stolteste dagen i mitt liv», forteller 18-åringen. Men det er en annen uttalelse som får oss til å lytte til Sillen i dag. — Men nå vil jeg utnytte min kraft til å vende strømmen av ungdommens pessimisme og asosiale tendenser til kamp for et Gud-inspirert demokrati.

Vi ber stifteren av «Biltjuvarnas Förening» fortelle om omvendingen han har gjort i sitt liv.

— For å gjøre meg kjent, skapte jeg meg posisjonen som talsmann for Söder-ungdommen. 80 pst. av ungdommen i min bydel er foreningsløs, med gata som samlingsplass. Jeg startet en forening hvor vi spesialiserte oss på biltyverier. Høydepunktet i min karriere var imidlertid som nevnt var store demonstrasjon mot offentligheten, særlig politiet som Söderungdommen har ligget i «grål» med siden arbeiderbevegelsens barndom.

I sommer ble jeg av en av Stockholms kommunalpolitikere innbudt til Caux. Jeg takket til for å komme utenlands og trivdes også, utmerket blant ungdommen der nede. Sterkest inntrykk gjorde en kar med treben på meg. Han var nemlig med å spille fotball uten at noen behandlet ham annerledes på grunn av benet. Jeg visste at det ville vært umulig blant kameratene hjemme. Etter en måned i Sveits var jeg villig til å gi opp mitt tidligere liv og gå inn for Moralsk Opprustnings program og ta det med hjem til Söderungdommen. Først måtte jeg klare opp min brogede fortid. Mine foreldre ble fortvilet over hva de fikk høre, men siden glade for min åpenhet. Kameratene var hånlige, forvirret og usikre. Da jeg ikke ville «supa» lenger, trodde de jeg var gærn, og mente at det ville gå over på noen dager. Nå er jeg temmelig sikker på at jeg har med meg to av dem allerede, smiler Sillen, og det er ikke de to letteste!